

НАЈЛЕПШИ ТАНГО

одиграо сам у Београду

Он је најпознатији српски глумац у Немачкој чија се топлина у комуникацији не уклапа у статус звезде који годинама ужива. Овог септембра гледамо га у серији *Spides*, а за оне који до сада нису имали прилике да га упознају интервјуисали смо га у Берлину, на светској премијери нове саге о инвазији ванземаљаца. У том разговору Александар Јовановић открио нам је своју највећу жељу – да снима филм у Србији

Пише ДАНКА ГРУБАЧИЋ
Фото CHRISTINE ROGGE И NBC UNIVERSAL

На светској премијери серије *Spides*, саги о инвазији ванземаљаца која се у Србији од 6. септембра приказује на каналу SCI FI недељом у 21 сат, само једног глумца из екипе чекала је хорда фанова у жељи да дођу до његовог аутограма. Иако званицама у Берлину то није било необично, јер је у питању Александар Јовановић који је у Немачкој звезда, нама из Србије у стомаку је титра понос, јер ипак је у питању наш човек. Прилику да са њим разговарамо имали смо неколико сати пре ексклузивног приказивања прве од осам епизода ове сезоне када нам је открио делић свог животног пута који га је као дечака из Смедервске Паланке одвео у Немачку где данас живот дели са супругом, италијанском глумицом Клелијом Сарто. Његово одушевљење што има прилику да са неким разговара на српском језику било је једнако ономе које се јави када угледате своју најдражу играчку из детињства коју су вам путеви судбине негде затурили. Иако домаћа публика мало зна о њему, Александар иза себе има више од 120 улога на филму и важи за једног од најангажованијих глумаца у Немачкој у последњих пет година. Карактеристична појава, одсечни покрети које му је пре глуме подарила каријера плесача, те продорно плаве очи које магнетски везују саговорника за његово лице, учинили су овог глумца савршеним за улогу опаког Роберта Прокопа, лика који је у серији *Spides* ванземаљац у телу човека.

Како је то бити најпопуларнији српски глумац у Немачкој, и то већ годинама?

СЕБЕ САМ ОДУВЕК СМАТРАО
ЕВРОПСКИМ ГЛУМЦЕМ СА
СРПСКИМ КОРЕНИМА

Не знам колико сам популаран, али истина је да радим доста, радим интересантне пројекте са добрим редитељима и колегама из целе Европе. Драго ми је да је тако, поготово после оних деведесетих година када су сви имали другачије, лошије мишљење о нама из Србије које се последњих година значајно променило. Немци сада Београд посматрају као главни град Источне Европе и ја сам срећан ако сам допринео томе.

У серији *Spides* први пут сте се сусрели са научнофантастичним жанром. Како је лик Роберта Прокопа стигао до вас?

Да, ово је заиста први пут да сам у једној *SiFi* серији. Игром случаја дуго познајем Рајнера Мацутанија, редитеља серије који ме је 2014. године позвао рекавши ми да има сјајну идеју за научнофантастичну серију за коју управо снима трејлер. Не помињући ниједну улогу конкретно, питао ме је да ли бих хтео да будем део тог пројекта. У то време имао сам дугу густу браду, јер сам се спремао за филм *Collide* са Ентони Хопкинсом, и визуелно сам деловао сасвим погодно за лик опаког шефа обезбеђења института *Torsen* Роберта Прокопа.

Снимили смо неколико сцена на немачком, али онда је све стало јер Мацутани није успевао да затвори финансијску конструкцију за цео пројекат. Након две године поново ме је позвао рекавши ми да је нашао продуценте, али да би сцене ипак требало снимити на енглеском, те да од првобитне екипе у причи остајем само ја. Тако да ми је посебно драго што смо, од тако неизвесног почетка, дошли до тога да сада

СУПРУГА И ЈА ПЛЕШЕМО ТАНГО, ИМАМО ОБИЧАЈ ДА ЗАИГРАМО У КУХИЊИ ДОК ОНА КУВА. ЈЕДНОМ ПРИЛИКОМ ПЛЕСАЛИ СМО У КНЕЗ МИХАЈЛОВОЈ УЛИЦИ, ТОКОМ НАШЕГ БОРАВКА У БЕОГРАДУ, ДОК СМО СЕ ИЗ СКАДАРЛИЈЕ ВРАЋАЛИ У ХОТЕЛ МОСКВА. БИЛА ЈЕ ТО ЧАРОБНА НОЋ

причамо о првој сезони и то на светској премијери серије.

Колико је било тешко бранити једног мутног типа и евидентно лошег човека какав је Прокоп?

Он можда делује лоше, поготово на премијери, али се негде од треће, четврте епизоде мења. Гледаоци дуго неће моћи да схвате на којој је он страни, да ли је добар или лош, али оно што је мени код њега било најпривлачније јесте то што он као ванземаљац проналази у себи људска осећања. Зато и почиње сам да се пита на којој страни је исправно стајати.

Показали сте да играте подједнако добро и на немачком и на енглеском језику. Шта је за вас комфорније?

Наравно да се комфорније осећам када глумим на немачком зато што волим да се изражавам диференцирано и верујем да ми је то највећа предност на немачком говорном подручју. С друге стране, јако ми је жао што сам ту способност изгубио када је реч о мом матерњем, српском језику, али радим на томе да то повратим у будућности. Такође, једнако добро се осећам и када дијалоге изговарам на енглеском, јер сам једно време живео у Њујорку, затим и у Торонту, а доста сам снимао и у Великој Британији, тако да је енглески за мене познати терен.

Али никада нисте снимали у Србији. Да ли бисте волели да се то коначно догоди?

Неизмерно би ми било драго да радим у Србији. Моја вероватно највећа професионална жеља јесте да будем део савремене српске кинематографије. За ових двадесет година током којих сам снимео преко 120 филмова никада се није догодило да ме неко од наших људи позове и понуди неку улогу. Зашто, немам одговор. Рецимо, јако бих волео да радим са Срданом Голубовићем, али и са свим нашим младим редитељима за које мислим да су веома талентовани и да би свет требало да их види.

Иако сте рођени у Ротвајлу, детињство сте провели у Смедеревској Паланци. Каква сећања вас вежу за Србију и да ли сте касније долазили овде?

Тај период, крај седамдесетих и почетак осамдесетих, док сам живео са бабом и дедом у Смедеревској Паланци биле су за мене најзначајније године у којима сам начинио све најважније кораке за даљи живот. Тада сам први пут отишао у Београд и гледао филмове: *Flashdance*, *Purple rain*, *Breakin'*, *Маратонци*, *Ко то тамо пева*, *Врућ ветар*... Мислим да ме је то одредило. Од своје четрнаесте године када сам се преселио у Немачку, у Србију се нисам враћао све до 2018. када сам овде дошао да своју земљу покажем супрузи и ћерки.

Занимљиво је да сте ви прво завршили плесну академију, па сте тек потом отишли на глуму. Колико је данас у вама остало тог плесачког умећа и шта је заправо ваша прва страст - глума или плес?

Плес ће увек остати моја прва љубав јер је код мене читава фасцинација сценским уметностима почела са појавом култних денс филмова *Flashdens*, *Footloose*, *Breakin'*... Међутим, прва љубав увек остаје прва љубав, дакле не можете очекивати да ће та страст бити једнако јака и

касније, када доживите нове љубави у којима надоградите то осећање. Имао сам то задовољство да прошле године играм професора балета у једној серији, а моја следећа улога биће лик кореографа у једном од најстаријих берлинских позоришта, тако да ме живот враћа плесу на најлепши начин - кроз глуму. Али ја и поред тога сваке вечери одлазим на танго, за своју душу.

Ко вам је партнер на тим часовима плеса? Играте ли са супругом, такође глумицом, Клелијом Сарто?

И она сјајно плеше, али одлучили смо се да свако од нас одлази на своје игранке, тако да на часовима нисмо партнери. Али зато имамо обичај да заиграмо заједно у кухињи док она кува. Плесали смо заједно и у Кнез Михајловој улици пре две године током боравка у Београду. Била је то чаробна ноћ. Док смо се враћали са Скадарлије и ишли ка хотелу Москва, наишао је неки улични свирач са виолином који је спонтано почео да нам даје ритам, а нас двоје смо се, занесени том атмосфером, ухватили и започели танго. Мислим да је било већ два сата изјутра, на улици смо остали само нас двоје и виолиниста и тако смо се, глешући, кретали сигурно неких двадесетак минута.

Вас двоје важите за један од најскладнијих парова на глумачкој европској сцени. У браку сте добили ћерку, данас четрнаестогодишњу Луну која, како медији пишу, намерава да се бави режијом. Да ли ћете је супруга и ви подржати у тој намери?

Луна је испрва желела да студира балет па сам решио да је одведем у Њујорк, на Бродвејски центар за игру где сам и сам некада студирао. Узела је часове, а онда ми је рекла да одем да купим балетске панталоне и да присуствујем једном њеном часу. Том приликом смо заједно играли на сцени и то ми је много лепа успомена. Непосредно после тога схватила је да не би желела да у животу зарађује паре на нечему тако лепом као што је балет. Тада је први пут саопштина да би ипак волела да се бави режијом и да је њена замисао да режира романтично-

акционе комедије. Ја сам јој узвратио: *Ок, значи блокбастере (смех)*. Тренутно је окупирана плановима да упише режију у Лос Анђелесу, али видећемо шта ће од тога бити. За сада, то су само лепе амбиције. Лично бих више волео да ми ћерка студира у Европи. Док сам живео у Америци, увек сам осећао неки унутрашњи глас који ме је вукао назад ка Европи. Овде влада култура која је за мене прихватљивија од америчке, зато сам се и вратио. Себе сам одувек сматрао европским глумцем са српским коренима. Данас бих у Америку пристао да одлазим само повремено, да радим, али не и да живим.

Вероватно сте чули да вас медији називају српским Данијелом Крејгом. Пријају ли вам такви написи и да ли бисте волели да се нађете у франшизи о Џејмсу Бонду?

И у Немачкој су почели то да ми говоре. Ја бих ипак више волео да кажу - Александар Јовановић. Појавила се чак и могућност да ћу бити позван на кастинг за наставак о Бонду. Никад се не зна. ■

ТАЈ ПЕРИОД, КРАЈ
СЕДАМДЕСЕТИХ И
ПОЧЕТАК ОСАМДЕСЕТИХ,
ДОК САМ ЖИВЕО СА
БАБОМ И ДЕДОМ У
СМЕДЕРВСКОЈ ПАЛАНЦИ
БИЛЕ СУ НАЈЗНАЧАЈНИЈЕ
ГОДИНЕ МОГ ЖИВОТА У
КОЈИМА САМ НАЧИНИО
СВЕ СВОЈЕ НАЈВАЖНИЈЕ
КОРАКЕ